

ЛИЧНАТА ВОЙНА НА СВЕТИЯТА

Дейвид Уилкерсън
15 Октомври 2007

Книгата Откровение ни казва, че в последните дни Сатана ще се надигне с гняв и ще води война против „остатъка“. Този остатък, разбира се, е тялото на Христос, съставено от всички, „които пазят Божиите заповеди и държат свидетелството за Исус“ (Откровение 12:17).

Ние в църквата на Христос често говорим за духовна война. Войната, описана в Откровение е световна атака, която Сатана е насочил срещу Христовото тяло: „И му се даде да воюва против светиите“ (13:7).

Всеки вярващ е записан в голямата Господна армия и Сатана води демоничната си война срещу нея. Началствата и властите на ада са впрегнали всичките си сили срещу святия Божи остатък. Апостол Павел заявява, че на всяка фронтова ивица: „ние не воюваме по плът... оръжията, с които воюваме, не са плътски“ (2 Коринтяни 10:3-4).

Помислете за следните „военни зони“ по целия свят:

- В мюсюлманските държави духовната битка представлява демонична атака срещу свидетелството за Исус Христос.
- В Европа конфликтът, в който участва църквата, е заради намесата на държавата в църковния живот. Една по една европейските държави се превръщат изцяло в светски организации.
- В Швеция войната е поради неверието. Едно проучване показва, че само 20% от населението вярва в Бог.
- В Англия войната е с отстъпничеството. Народ, който преди беше светлина за света, изпращаше мисионери по целия свят, сега бързо затваря много от църквите си.
- В Америка войната на Сатана срещу църквата е продължителния прилив на чувственост и материализъм. Оръжията му в тази война са любовта към парите и пристрастеността към удоволствията.

В този момент силите на тъмнината на Сатана по целия свят се радват. Те са убедени, че са толкова силни и могъщи, че не могат да бъдат съборени. Тези демонични сили са се промъкнали до високите места на човешката власт: медии, политически служби, върховни съдилища. Това се случва дори и в компрометирани религиозни деноминации, където лидерите осъществяват женитби между гейове и ръкополагат хомосексуалисти.

Всички тези демонични началства имат програма. Те се опитват да образуват младите ученици относно „нормалността“ на хомосексуализма. Желят да подкопаят моралните ценности. Работят по въпроса да съборят спасителната сила на Евангелието. Над Вашингтон вече могат да се видят трупашите се буреносни облаци, тъй като все повече и повече новоизбрани политически лидери се опитват да легализират гей браковете.

Изглежда, че всяка институция вече е просмукана и водена от тези безбожни духовни сили. Можем да чуем злорадстването и перченето на демоничните началства: „Нарастваме по сила. Ще спечелим войната.“ И изглежда наистина печелят.

Но ние знаем как свършва тя: на Кръста, с победата на Исус Христос. Павел ни казва: „Оръжията, с които воюваме... са силни пред Бога за събаряне на крепости. Защото събаряме помисли и всичко, което се издига високо против познанието на Бога, и пленяваме всяка мисъл да се покорява на Христос“ (10:4-5).

1. В тази битка има и друго бойно поле: личната война на всяко Божие дете.

Всеки вярващ на земята води лична война. Библията казва: „Има време за всяко нещо... време за война и време за мир“ (Екlesiаст 3:8).

В този момент може да се радваш на време на мир. Аз благодаря на Бог за такива сезони в живота, когато радостта процъфтява. Надеждата ми е мнозинството от читателите да се радват на период на почивка и радост.

Но ще дойде време за война, която няма да включва голямото Христово тяло по цялата земя, а ще бъде лична. Ще включва битки, познати само на теб.

Това са войни на плътта – аз ги наричам „душевени войни“, които носят бремене, което не можеш да споделиш с никого. Дори съпруга или съпругата ти, или най-добрия ти приятел не могат да ти помогнат. Те просто не са в състояние да разберат битката ти.

Такива лични войни и борби съкрушават тялото и душата. Те са самотни битки, които касаят единствено теб и Исус.

Жена ми нарича личната си борба: „моята мълчалива война“. Когато виждам болката, изписана на лицето ѝ, аз ѝ казвам: „Моля те, Гуен, кажи ми през какво преминаваш. Искам да ти помогна, да те окуража, да се моля.“ Но тя ми отговаря: „Толкова е дълбоко, че не мога да го обясня. Само Бог знае.“

В резултат на катастрофа, синът ми Грег прекара две години и половина в неопикуема болка. Дори и най-силните лекарства не можеха да потушат физическата му агония. Той беше в лична война, която просто не можеше да обясни.

Никой в семейството не можеше да му помогне – нито жена му, нито родителите му. Казвах му: „Сине, само мога да си представя през какво преминаваш.“ Той отговаряше: „Не, тате, не можеш да си представиш. Просто не знаеш за какво става дума.“

Болката му беше толкова силна, че не можеше да я опише. В един момент ми каза: „Вече дори не питам Бог „защо“. Просто искам един час без болка. Войната, която водя, е да получа най-малкото възможно облекчение на това, през което преминавам.“ Това беше битка, в която той беше сам.

Възлюбени, всичко това са военни зони, кървави бойни полета. И ние сме в тях – няма танци, викове, смях или усмивки.

И аз знам нещо за личните войни.

Участвал съм в такива войни. Когато дъщеря ми Бони беше повалена от рак, жена ми и аз влязохме в ръкопашна битка със силите на ада. Бони трябваше да лежи три дни в интензивното отделение, защото беше облъчена с кобалт. Не можеше да яде, нито да приема посетители.

В коридора отвън, жена ми Гуен като майка беше на предела на силите си. Тя плачеше и удряше с юмруци стената, викайки: „Защо, Господи?“ Всичко това беше твърде много за мен.

Аз също бях напълно смазан от агония поради изпитанията на дъщеря ни. Качих се в колата и излязох извън града, където паркирах на едно място и започнах да ходя по селския път. Скоро закрепях към Бог:

“О, Господи, първо Гуен трябваше да се бори с рака. След това дъщеря ни, Деби. Сега е дошъл и върху Бони. Кажете ми, какво направих? Как съгреших срещу Теб, че ми докараш цялото това страдание?”

Никой на света не можеше да ми помогне в този тъмен момент - нито проповедник, нито християнски съветници. Хиляди светии можеше да застанат до мен и да ме утешават: „Можеш да се справиш, Дейвид. Не плачи, не крещи на Бог. Просто вярвай.“

Но нищо от онова, което биха казали не би ме докоснало. Никога нямаше да мога да обясня на нито един от тях болката, която преживявах тогава. Нуждаех се от нещо свръхестествено, което само Бог можеше да ми даде. Нуждаех се от слово на любов от небесния ми Отец. Трябваше да спечеля тази война само с помощта на Божия Дух.

И Бог дойде. Святият Дух ми прошепна: „Дъщеря ти има двама бащи. Кажете ми, кой от двамата може да я подкрепи сега в онази стая?”

Аз отговорих: „Ти, Господи.“

Като че Бог ми каза: „Ти си оставил семейството си в ръцете Ми. Давай, навикай се, изкарай го от себе си. Знам всичко, което чувстваш. Испитах същото за собствения Си Син. Сега се довери, че Аз съм Баща на дъщеря ти, на теб и семейството ти.“

В този момент на отчаяни викове, Исус влезе в стаята на Бони и я поддържаше в продължение на три дълги дни. Слава на Бог, Той я изцери.

Често, ние християните убеждаваме себе си, че правилното нещо е да стискаме зъби по време на битката си. Казваме на другите „всичко е наред“, въпреки че не е така. Бог не иска да бъдем фалшиви. Той знае през какво преминаваме, и че това е нещо, което може да споделим само с Него.

2. Някои имат лична битка, чиято причина е това, което Библията нарича „скръб за малко време“.

Апостол Петър пише: „С Божията сила (сме) пазени чрез вяра за спасение, готово да се открие в последното време, в което вие се радвате, макар и за малко време да поскърбите сега, ако е потребно, в различни изкушения (скърби)“ (1 Петрово 1:5-6, курсивът е мой).

Гръцката дума за скръб тук означава отпадналост. Ако попиташ който и да е благочестив светия за личната му война, той вероятно ще спомене скръбта, която описва Петър.

Всеки, който ходи близо до Исус познава ужасните сезони на скръбта. През историята, Божиите скъпоценни хора са преминавали през дълги дни на скръб. Те са се будили ден след ден с поредната тежка новина и поредната битка за водене. Преживявали са семейни проблеми, здравословни кризи, финансови трудности, проблеми с децата и внуците си, нещастия, случили се на техни любими хора.

Дори и цар Давид, човек с огромна вяра, каза: „Душата ми се топи от тъга“ (Псалм 119:28). Това са думи, които идват от човек според Божието сърце. На прост език Давид казва: „Съсипан съм. Изморих се от цялото това бремене. Животът ми е пълно изтощение.“

Въпреки това Петър казва, че във всичко това ние трябва да се „радвате с неизказана и преславна радост“ (1 Петрово 1:8). Защо? Казва ни се, че тези изпитания идват с най-голяма сила към благочестивите хора.

Предложих утеха на един пастор, чиято история беше сърцераздирателна.

Един служител скърбеше за сина си, който беше обвинен в убийството на двама души. Говорете ми за сезон на скърби – този пастор преживяваше един след друг дни на агония. По време на разговора ни той спомена и други ужасни мъки в семейството си, които разбиха сърцето ми.

Предложих му стихове на утеха, като му напомних: „Много са неволите на праведния. Това изпитание ще се превърне в по-голяма вяра.“

Той ми отговори: „Брат Дейвид, вече не съм там. Болката ми е твърде голяма, за да я понеса. Сега съм се фокусирал върху страданието на сина си.“

Знам какво е да преживееш такъв сезон на скръб за любим човек. Тежи ми, когато седя в църквата с пасторския ни екип, слушайки посланието им на надежда и окуражение, ободряващите призиви за вяра. През цялото време сърцето ми се къса от болка.

Събранието пее: „Разкъсай тези тежки връзки, освободи се от товара си.“ Но, за да се надигнеш, когато си обхванат от дълбока скръб и ти е тежко, се нуждаеш от нещо повече от една песен, от една проповед, от нещо повече от събрание в Светия Дух. Няма значение колко е силна проповедта или колко славно е хвалението. Не си тръгвам от службата повдигнат, а все още смазан от скръб.

В такъв сезон на тежест, никой – нито служба, нито послание, нито съветник може да премахне скръбта ти. Това е личната ти война и е нещо, с което ти трябва да се пребориш и да постигнеш победата. Молитвата помага – всъщност, всички духовни неща помагат – но Бог иска това да бъде твоята победа.

3. Някои лични войни са резултат от „страсти, които воюват в телесните ни части“ (Яков 4:1).

Наскоро прочетох няколко глави от известна книга, написана преди години, която говореше за личната война на един благочестив светия.

Този човек бил почитан като праведен, любящ Божий човек, който служил вярно на Господ в продължение на много години. Бил молитвен воин, поклонник, добър и честен човек, който обичал Божието Слово. Дори враговете му признавали неговата праведност.

И тогава, един ден целият му свят се срива, когато заради една нощ на похот от него забременява жената на друг човек. В паниката, за да прикрие ужасния си грях, той наел убиец, който да убие съпруга на жената.

Греховете му го намерили и той бил изобличен. В две от главите той описва много детайлно последвалата му ужасна лична война. Бил повален от осакатяваща болест, приятелите му го изоставили, а синовете му се отвърнали от него. Той паднал в дисциплиниращата Божия ръка и викал, защото бремето му станало непоносимо.

Човекът бил смазан от срам за това, че нанесъл укор на Божието име. Вината, която изпитвал била просто непоносима. Душата му била напоена със скръб и горчиви сълзи, и той заплакал: „Бях глупак, лицемер. Как може някога да ми бъде простено?“

Душевната му скръб го карала да плаче от сутрин до здрач. Дните му били неспокойни, а нощите безсънни. Изпаднал в дълбока депресия, мислейки си, че Бог го е изоставил.

Още повече, че и тялото му изпитвало болка. Болели го костите, а и развил ужасна болка в гърба. В крайна сметка, той започнал да я усеща във всяка част на тялото си. По това време написал: „Да стена е единственото, което правя.“

Личната война на този човек станала толкова съкрушителна, че той се почувствал напълно изоставен. Ден след ден викал: „Боже мой, защо си ме изоставил? Смазан съм от греховете си.“

Вече вероятно сте разбрали, че тази известна старозаветна история се намира в Библията. Святият човек, който паднал, е цар Давид. Можете да прочетете изповедта му в Псалм 38 и най-вече в Псалм 39.

Защо ви говоря за изповедта от „личната война“ на Давид?

Говоря за примера на Давид, защото това е същата лична война, през която преминават много вярващи днес. Говоря за тези, които са паднали в грях. Войната на Давид не беше предизвикана от изтощение или тежест. Тя дойде след радикална атака от врага.

Павел писа, че дух на похот ще дойде върху света. Съблазните срещу най-святите Божи хора ще излизат от самите недра на ада. Така че не можем да си помислим и за секунда, че светите, праведни хора са имунизирани да не паднат в похотите на плътта.

Много християни вярват, че ако се молят и изучават редовно Божието Слово, няма да бъдат изкушавани. Но Давид беше истински ходатай, човек според Божието сърце, никой не обичаше Бог повече от него. Този свят мъж беше изкушаван толкова жестоко, че се подаде на похотта си.

Виждате ли, най-благочестивите светии са първата мишена в този вид война. Яков пише за верните вярващи, когато предупреждава: „Откъде произлизат боеве и откъде разпри между вас? Не оттам ли, от вашите страсти, които воюват в телесните ви части?“ (Яков 4:1)

Тези лични „войни с похотта“ и битки на плътта не са само за неженените. Те включват семейни мъже и жени – благочестиви, молещи се, верни вярващи. Павел предупреждава всеки последовател на Христос, когато пише: „Затова, който мисли, че стои, нека внимава да не падне“ (1 Коринтяни 10:12). Исус предупреди по подобен начин учениците Си: „Молете се да не паднете в изкушение“ (Лука 22:40).

Сърцето ми е с всеки, който, както и Давид, е изгубил битката с похотта. Вероятно това си ти. Може би си в такава ужасна лична война. И, както Давид, ти знаеш нещо за последствията. Ден след ден изпитваш вина, страх и смут. Въпреки това ти напомням – ти си във война. А ние знаем кой е Победителят в нея.

Давид научи как да печели личните си войни.

Как водим добрата битка? Давид пише: „Той учи ръцете ми да воюват“ (Псалм 18:34, курсивът е мой). Няма формула, няма развит военен план срещу измамите на Сатана. Небесният Отец изработва по мистериозен начин чудесата в нашия живот. Можем да научим нещо за това как работи Духът Му чрез примера на Давид:

1. Преди всичко Давид извика към Господ.

“О, Господи, побързай! Помогни ми бързо. На път съм да падна. Моля те, побързай и ме спаси. Помогни ми да избягам. Словото Ти обещава, че ще ме спасиш, така че – направи го сега“ (виж Псалм 70).

Питам те – колко често викаш с подобна молитва? „О, Господи, колко време Ти трябва, за да ме спасиш? Моля те, направи нещо сега. Това продължава твърде дълго. Къде е изходния ми път, обещан в Словото Ти?“

Истината е, че искаме да излезем от войната, в която се намираме. Уморени сме от битката, изтощени от борбата. Мислим си: „Бих се достатъчно дълго. Толкова съм уморен, че ще падна.“ Дори и Исус каза на Кръста: „Отче, защо си ме изоставил?“

Но Бог няма да изкара някого от войната му. Защо? Преди всичко, чрез войната, като войници в армията Му, Господ ни прави по-силни и ни учи на мъдрост.

Второ – Той се нуждае от нас в тази война. Виждаш ли, ти си в самия център на конфликта и другите около теб зависят от твоя пример. Ако Бог те изтегли, има вероятност много от приятелите и семейството ти да страдат и да отпаднат, защото не са те видели да печелиш битката.

Става ли ти ясно? Ти си този, когото Бог използва, за да се противопостави на врага. Ти си този, когото Той иска да научи как да воюва. Ти си войникът, чрез когото работи Бог. И Той използва примерът ти, за да укрепи по-слабите ти братя.

2. Давид взе решение: „Жив или мъртъв, аз ще възвелича Господ в тази битка.“

Този благочестив мъж всъщност каза: „Молих се за бърз изход от своята битка, но докато чакам Бог да ме освободи, аз ще Го прославям във войната си. Ще Го хваля, независимо от това през какво преминавам.“

Помислете какво написа Давид в тези Псалми: „Да се величае Бог!“ (Псалм 70:4). „Величайте Господа с мен и нека заедно възвишаваме Името Му“ (34:3). „Нека се радват и се веселят в Теб всички, които Те търсят... нека винаги казват: Да се величае Господ!“ (40:16)

Такъв трябва да е и нашия вик. Както Давид, така и ние трябва да прославяме Господ във войната си. Това не означава, че трябва да се насилим лицето ни да изглежда весело. Покорно означава, че поклонението ни към Господ не е с думи, а че всеки ден Го

възвеличаваме чрез битката си. Това означава да останем спокойни в бушуващата буря и твърдо да заявим в сърцата си: „Господи, вярвам!“

3. Давид се остави изцяло на Божията милост.

Помислете за невероятното свидетелство на Давид: „Когато казах: Кракът ми се подхлъзва! — Твоята милост, Господи, ме подпря“ (Псалм 94:18). Давид беше научил: „Господ никога няма да позволи бедата ми да ме съкруши. Поради благодатта Му, проблемите ми няма да ме смажат.“

Това беше откровение за Давид за милостивата, нежна Божия добрина. Във всяка борба срещу похотта ни, Бог винаги е пълен с нежна милост към покаяващия се. Давид писа: „Състрадателен и милостив е Господ, дълготърпелив и многомилостив. Няма да действа вечно за лошо, нито ще се гневи до века. Не е постъпил с нас според греховете ни, нито ни е отплатил според беззаконията ни, защото, колкото са високо небесата над земята, толкова е голяма милостта Му към онези, които Му се боят; колкото е далеч изтокът от запада, толкова е отдалечил от нас престъпленията ни. Както баща жали деца, така жали Господ онези, които Му се боят, защото Той познава нашия строеж, помни, че ние сме пръст“ (Псалм 103:8-14).

Скъпи светии, ще направите ли това ваше свидетелство? Можете ли да погледнете на цялата си скръб и мъка, тревоги и изкушения, и да кажете с вяра: „Чрез Божията благодат, няма да се сринат. Няма да ме победят тези неща“? Той ще ви отговори: „Няма да позволя да бъдеш победен. Имам достатъчно благодат за теб.“ „Достатъчна ти е Моята благодат“ (2 Коринтяни 12:9).

Ето го последното слово по темата от самия Давид: „Прави да престанат войните“ (Псалм 46:9). Във всеки личен конфликт, пред който се изправиш, дръж погледа и мислите си върху следното: Божията милост и добрина никога не се провалят. Амин!

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 2007 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[The Private War of a Saint](#) / [Личната война на светията](#)